

O islamiske hære i de islamiske lande:

Er det ikke på tide, at I snart længes efter paradiset? Er det ikke på tide, at I snart længes efter det jordiske livs og det hinsides ære? Rystes I ikke af det, som foregår i nærheden af jer af massakrer, der rammer jeres brødre i Palæstina ved jødernes hænder; jøderne som er voldsommet i fjendskab til muminin? Er jeres oprindelige opgave ikke at beskytte Islams territorium og bekæmpe Allahs fjender, jøderne, som har besat Isra- og Miraj-jorden (destinationsstedet for profetens natterejse og afgangsstedet for hans himmelrejse: Quds)? Er jeres opgave at beskytte tronerne, ceremonierne og festlighederne? Allah forpligter jer til at vælte disse troner, som sammen med Allahs fjender konspirerer om muslimernes blod, til at støtte jeres brødre, som med nødråb kalder på jer i Palæstina,

وَإِنِ اسْتَنْصَرُواكُمْ فِي الَّذِينَ فَعَلَيْكُمْ النَّصْرُ

”Og hvis de søger jeres hjælp i Islams anliggender, så påhviler det jer at hjælpe dem.”

(OQM. al-Anfal:72)

og til at gøre en ende på den misdannede jøde-entitet, hvorved I dermed vil bringe Islams pragt og de mægtige ledes handlingemåde tilbage. Hvis I gør dette, vil jeres handlinger blive nedskrevet med bogstaver af lys i dette liv og i det hinsides, men hvis I forsømmer, vil I bære synden for tavsheden, og ydmygelse og elendighed vil ramme jer i dette liv og i det hinsides, og dette er det åbenbare tab.

O muslimer:

Er I ikke den bedste ummah, som er frembragt til menneskeheden? Er I ikke dem, som har udbredt retledningen og lyset i verden, og som har fjernet jahiliyyah og mørket? Er I ikke den ummah, som har besejret perserne og romerne, og som har gjort mange erobringer og rejst Islams flag i alverdens afkroge? Hvordan kan I blive svækket af jøder, som for altid vil blive ramt af ydmygelse og elendighed? Jeres regenter forbyder jer kamp, og I hverken gør oprør mod dem, vælter dem eller tager afstand fra dem. Allah vil spørge jer om denne tavshed og tilfredshed med uretfærdigheden og tyrannerne.

وَاتَّقُوا فِتْنَةً لَا تُصِيبَنَّ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْكُمْ خَاصَّةً

”Og frygt den straf, som ikke udelukkende vil ramme dem af jer, som er uretfærdige.”

(OQM. al-Anfal:25).

En straf, der vil ramme tyrannen for hans uretfærdighed, og samme straf vil også ramme den undertrykte, der forholder sig tavs over uretfærdigheden. Sendebudet (saaws) sagde: ”Ved den, i hvis hånd min sjæl ligger! I skal påbyde marouf (det rette), og I skal forbyde munkar (det slette), ellers vil Allah sende en snarlig straf fra Ham ned over jer. Når I så derefter laver dua (bøn) til Ham, så vil den ikke blive hørt”.

Det er en forpligtelse over jer at bevæge jer som de levende, ikke at sove som de døde, for at fjerne disse tyranner, som aflyser Allahs lovgivning og jihad for Allahs skyld, og fremdrive disse hære til at marchere til slagmarken, hvor de vil vise jøderne deres styrke, drive dem, som står bag jøderne, på flugt og fjerne deres snavs fra Isra- og Miraj-jorden. Da ofrings-, jihad- og martyr-ånden på ny er begyndt at fylde den islamiske ummah, så vil dette få den til at ryste regenterne, der er agenter og ikke af samme natur som denne ummah, af sig, for i stedet for dem at indsætte én khalifah, som ummah giver bayah (lydighedsløfte) om Allahs Bog og Hans sendebuds Sunnah, så han kan praktisere Allahs lovgivning, etablere den islamiske deen (ideologi: verdensanskuelse og livssystem), levere